

SARAH MORGANOVÁ

Jedno leto

v Paríži

Jedno leto
v Paríži

SARAH MORGANOVÁ

Jedno leto
u Paríži

Original title: Sarah Morgan: ONE SUMMER IN PARIS

Copyright © 2019 by Sarah Morgan

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Cover design © 2019 by Harlequin Enterprises ULC

Cover image © GettyImages / Shutterstock, 2020

Translation © Barbora Al Zafari, 2020

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2020

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-977-4

S láskou a vdákou venujem Susan Swinwoodovej.

*„Skutočná cesta poznania
nespočíva v hľadani nových krajín,
ale v pozeraní sa novými očami.“*

MARCEL PROUST

Grace

Grace Porterová sa zobudila ráno na Valentína šťastne vydatá a blažene nevedomá si toho, aké zmeny ju čakajú.

Dole v kuchyni pridala do desiatových škatuliek k chlebu, ktorý večer predtým upiekla, plátky syra, kúsky ovocia i surovej zeleniny a skontrolovala si zoznam úloh.

Číslo štyri v zozname: *Pripomenúť Sophie večeru.*

Zdvihla zrak. „Nezabudni, že my s ockom pôjdeme dnes večer von. Jedlo máš v chladničke.“

Jej dcéra Sophie práve písala správu na mobile. „Mhm...“

„Sophie!“

„Ja viem, žiadne telefóny pri stole, ale toto je súrne. S Amy píšeme článok do novín o projekte, ktorý idú stavať na okraji mesta. Ocko slúbil, že nám to uverejní. Veríš tomu, že chcú zavrieť útulok pre psy? Veď tie psy zahynú, ak niekto niečo nespraví. A ten niekto som ja. Tak. Hotovo.“ Sophie konečne zdvihla hlavu. „Mami, navariť si viem aj sama.“

„A bude k tomu jedlu aj nejaké čerstvé ovocie či zelenina?“

„Nie. A to je dôvod, prečo si chcem navariť sama.“ Sophie ju obdarila úsmevom, ktorý rozžiaril nielen jej, ale aj Gracinu tvár. „A začínaš sa už podobať na Monicu, čo ma trochu desí.“

Sophie bola slniečko. Svet bol pri nej jasnejší. Celé roky ju Grace provokovala, aby sa trochu vzbúrila, skúsila nejaké drogy či v opitosti sa váľala po nedovolenom žúre s kamarátmi, no nespela. Zdalo sa, že Sophiina genetická výbava dala prednosť Davidovej strane rodiny, čo znamenalo pre Grace úľavu. Ak bola Sophie od niečoho závislá, tak rozhodne od súdnych sporov. Nenávidela nespravodlivosť, nerovnosť a všetko, čo považovala za neférové, predovšetkým ak sa to týkalo zvierat. Bola obhajkyňou všetkých psov, najmä tých opustených.

Grace sa poponáhľala brániť svoju priateľku: „Monica je výborná matka.“

„Možno áno, ale stavím sa, že prvá vec, ktorú Chrissie v lete po našom príchode do Európy urobí, bude, že spucuje asi tonu hranolčekov, len aby si vynahradila celé tie roky, čo sa jej ich jej mama nedovolila ani dotknúť.“ Sophie dojedla ovsenú kašu. „Hovorila si niečo o večere?“

„Zabudla si, aký je dnes deň?“ Grace zavrela desiatové škatuľky a jednu z nich položila pred Sophie. Druhú si vložila do tašky.

„Valentín.“ Sophie sa zošmykla zo stoličky a odniesla zo stola prázdnu misku. „Deň, keď sa všetci oficiálne dozvedia, že ma nikto nemiluje.“

„Ocko a ja ťa predsa ľúbime.“

„Bez urážky, ale vy nie ste mladí ani populárni a nemáte atletické postavy.“

Grace si odpila z kávy. Čo jej má na to povedať? „Ešte stále Sam?“

Sophii zmizol úsmev z tváre, ako keď niekto stlmí svetlo. „Stretáva sa teraz s Callie. Prechádzajú sa spolu, držiac sa za ruky. A ona sa na mňa samolúbo vyškiera. Poznám Callie od svojich troch rokov, takže vôbec nerozumiem, prečo sa tak správa. Dobre, nech s ním chodí. Je to nanič, ale taký je život. No zdá sa mi, že to robí len preto, aby mi ublížila.“

Grace pocítila v hrdle pálenie. Nebolo to však pálenie záhy, ale rodičovstvo. Ako matka mala za úlohu byť svojmu dieťaťu oporou. Pripadalo jej to, ako keby vás nútili pozerat' nejakú veľmi zľú divadelnú hru bez toho, aby vám oznámili, že cez prestávku pokojne môžete odísť.

„Je mi to ľúto, zlatičko.“

„Nemusí byť.“ Sophie vložila prázdnu misku do umývačky a potom tam pridala ešte jednu, ktorú jej otec nechal položenú na kuchynskej linke. „Nikdy by to nefungovalo. Sophie a Sam znie dosť prihlúplo, nemyslíš?“

Pálivá bolesť sa vkradla Grace dovnútra a usídlila sa jej hlboko v útrobach. „Čoskoro pôjdeš na vysokú. Po mesiaci v Kalifornii si ani len nespomenieš, že nejaký Sam existuje. Máš pred sebou celý život a kopu času, aby si stretla niekoho naozaj výnimočného.“

„Pôjdem tam preto, aby som študovala, bola najlepšou v ročníku, ukončila školu s právnickým titulom a naučila sa, ako podávať žaloby na ľudí, ktorí sú haj..“

„Sophie!“

„É... nevelmi milí ľudia.“ Sophie sa usmiala, cez jedno plece si prehodila batoh a cez druhé svoj dlhý vrkoč. „Netráp sa, mami. Chlapci ma nenormálne vytáčajú. Nechcem mať vzťah so žiadnym z nich.“

To sa čoskoro zmení, pomyslela si Grace.

„Prajem ti krásny deň, mami, a šťastné výročie. Dvadsaťpäť rokov nekričania na ocka, keď necháva ponožky na dlážke a špinavé riady v dreze, to je veľký úspech. Stretávaš sa dnes s Mimi?“

„Poobede.“ Grace si strčila laptop do tašky. „Upiekla som makrónky, presne také, aké si tvoja prastará mama kupovala v Paríži. Veď vieš, aký má maškrtný jazýček.“

„Pretože počas vojny žila v Paríži a nemala čo jesť. Niekedy bola taká slabá, že nevládala ani tancovať. Vieš si to predstaviť?“

„Asi preto sa s tebou o tom rozpráva. Nechce, aby si brala veci ako samozrejmosť.“ Grace otvorila škatuľku, ktorú ráno tak starostlivo zabalila, a ukázala dcére makróanky pastelových farieb, poukladané do úhľadných radov ako dokonalá dúha.

Sophie vydala zo seba zvuk, ktorý pripomínal pradenie mačky. „Fíha! Predpokladám, že nemôžem...“

„Nie, nemôžeš.“ Grace škatuľku zavrela. „Ale môžem ti zopár pribaliť na obed.“ Snažila sa nemyslieť na množstvo cukru v nich alebo, ako by povedala Monica, na obsah prázdnych kalórií v škatuľke s jedlom.

„Mami, ty si jednotka.“ Sophie ju pobožkala na líce a Grace zalialo príjemné teplo.

„Potrebuješ odo mňa niečo, že sa tak líškaš?“

„Nebud' cynická.“ Sophie schmatla svoj kabát. „Veľa ľudí by neučilo francúzštinu v centre pre seniorov, to je všetko. Skrátka, myslím si, že si úžasná.“

Grace sa cítila ako podvodníčka. Nerobila to z dobročinných úmyslov, ale preto, lebo mala tých starých ľudí rada. Vždy boli takí šťastní, keď ju videli. A ona mala pocit docenenia. Bolo to trápne, že aj v tomto veku ešte stále potrebovala vedieť, že je pre niekoho užitočná.

„Ten francúzsky klub je najlepšou časťou môjho týždňa,“ povedala. „A keďže je dnes Valentína, dovolím si byť trochu kreatívna.“ Zobrala do ruky kôpku jedálnych lístkov, ktoré sama zostavila. „V reštaurácii už zamestnanci pripravujú stoly s červeno-bielymi obrusmi. Bude sa podávať francúzske jedlo, k tomu zaznie hudba, a ako poznám tvoju prastarú mamu, bude sa aj tancovať. Čo si o tom myslíš?“

„*Oh là là*, myslím si, že to vyzerá super.“ Sophie sa uškrnula. „Len nezabúdaj, že priemerný vek Miminých priateľov je deväťdesiat. Nie že im uženieš infarkt.“

„Som si istá, že Robert si Mimi postráži.“

„Mimi je koketa. Dúfam, že keď budem mať deväťdesiat, tiež budem ako ona. V očiach má šibalské iskierky... Muselo byť dosť zábavné vyrastať s ňou v jednej domácnosti.“

Grace to zachránilo život. Veď preto sa k nim Mimi nastáhovala. O tom období so svojou dcérou ešte nikdy nehovorila.

„Je jednou z milióna. Zvládneš dnes večer sama?“ Skontrolovala, či je kuchyňa uprataná, a ešte raz pripomenula dcéru: „Jedlo máš v chladničke. Stačí ho len zohriať.“

„Mami, mám už osemnásť. Nemusíš sa o mňa strachovať.“ Sophie sa zahľadela von oknom na auto, ktoré práve zastalo pred domom. „Už je tu Karen. Musím bežať. Pá.“

Povedať Grace, aby sa o dcéru nestrachoala, bolo ako prikázať rybe, aby neplávala. Dve minúty po tom, ako Sophie odišla, si obliekla kabát, zobrala kľúče a vybrala sa k autu. Pridala kúrenie a sústredila sa na šoférovanie.

Štyri doobedia v týždni učila francúzštinu a španielčinu na miestnej strednej škole. Takisto doučovala deti, ktoré mali problémy s prospechom, a občas dávala hodiny aj dospelým, ktorí si chceli zlepšiť jazykovú úroveň.

Išla tou istou cestou ako vždy, pozerajúc sa na tie isté domy, tie isté stromy, tie isté obchody. Menili sa len ročné obdobia. No jej to neprekážalo. Mala rada rutinu a predvídavnosť. Vedomie, čo bude nasledovať, jej prinášalo pocit pohodlia a bezpečnosti.

Dnes bola cesta zapadaná hrubou vrstvou snehu, rovnako ako strechy domov a záhrady. V tomto kúte Connecticutu sa sneh vedel udržať celé týždne. Niektorí ľudia to vítali, no Grace medzi nich nepatrila. V marci sa už zima pre ňu ponášala na hosťa, ktorý sa pridlho zdržal na návšteve. Túžila po slnku, po letných šatách, odhalených nohách a chladných nápojoch.

Ešte stále snívala o lete, keď jej zazvonil telefón. Bol to David.

„Ahoj, Gracie.“ Za celé tie roky jeho hlas neprestal roztápať jej vnútro. Bol hlboký a chrapľavý, no zároveň dosť prívetivý na to, aby utíšil jej životné bôle.

„Ahoj, miláčik, dnes si odišiel nejako veľmi skoro.“ A nechal si miskú od raňajok v dreze.

„Mám toho teraz v práci veľa.“

David bol redaktorom miestnych novín s názvom *Woodbrook Post* a v poslednom čase bol veľmi zaneprázdnený v dôsledku neuveriteľného úspechu dievčenského tenisového tímu, vzniku okresného detského zboru a krádeže na benzínovej pumpe, počas ktorej bola odcudzená škatuľa šišiek a fľaša rumu. No kým sa polícii podarilo chytiť páchatela, dôkazový materiál sa skonsumoval.

Kedykoľvek Grace čítala noviny, vždy jej to pripomenulo, prečo žije v tomto čudesnom mestečku s počtom len 2 498 obyvateľov.

Na rozdiel od iných novinárov, ktorí upierali zrak na vyššie ciele, David nikdy neprejavil túžbu pracovať niekde inde než v malom meste, ktoré si obaja obľúbili. Považoval sa za hlas svojej komunity. Bol posadnutý správami, ale takisto veril, že ľuďom záleží na tom, čo sa práve deje v ich meste. Často si robil žarty, že ak potrebuje zaplniť stránky novín, stačí, aby strávil poobedie grilovaním na záhrade a počúvaním klebiet. Medzi jeho priateľov patrili šéf polície aj šéf hasičov, čo mu zabezpečovalo, že sa všetko dozvedel skôr ako ostatní a z prvej ruky.

Samozrejme, že vo Woodbrooku, mestečku, o ktorom väčšina ľudí ani nepočula, sa toho veľa neodohralo, a presne to Grace vyhovovalo.

„Šťastného Valentína a šťastné výročie,“ zaželala mu, keď spomalila pred križovatkou. „Už sa teším na dnešnú večeru.“

„Mám niekde rezervovať stôl?“

Iba chlapovi by nenapadlo, že na Valentína už budú všetky stoly rezervované a treba si to naplánovať dopredu. „Už som to urobila, miláčik.“

„V poriadku. Mal by som byť dnes doma čo najskôr. Pripravím Sophie niečo na večeru, aby si sa s tým nemusela obťažovať.“

„Už som sa o to postarala. Chladničku má plnú jedla. Môžeš si oddýchnuť.“

V telefóne zostalo na chvíľu ticho. „Ty si superžena, Grace.“

Začervenala sa. „Lúbim ťa.“ Rodina bola pre ňu tou najdôležitejšou vecou na svete.

„Cestou domov sa ešte zastavím v obchode a vyberiem niečo pre Stephena na narodeniny. Síce vraví, že z toho nechce robiť veľké haló, no mám pocit, že niečo by sme mu predsa len mali kúpiť. Čo si myslíš?“

„Myslím si, že určite. Preto som mu darček kúpila už minulý týždeň.“ Grace počkala, kým sa uvoľní priechod medzi autami, a potom zabočila ku škole. „Je to schované pod posteľou v hosťovskej izbe.“

„Ty si mu už niečo kúpila?“

„Nechcela som, aby si na to musel myslieť. Pamätáš si na tú skvelú fotku Stephena, Beth a detí?“

„Tú, ktorú som spravil v lete na jarmoku?“

Zaparkovala na prázdnom mieste a odopla si bezpečnostný pás. „Dala som ju vytlačiť a kúpila na ňu rám. Vyzerá to skvele.“

„To je od teba... veľmi pozorné...“

„A zabalila som ju. Tebe už zostalo len podpísať narodeninové pranie.“ Z vedľajšieho sedadla si zobrala kabát a tašku. „Už som v škole, zavolám ti neskôr. Znieš unavene. Si unavený?“

„Trochu.“

Ostala sedieť, s jednou nohou spustenou z auta. „V poslednom čase pracuješ veľmi veľa. Mal by si spomaliť. Doma už

nemáš nijaké povinnosti, tak by si si mohol na chvíľu ľahnúť a oddýchnuť si, kým pôjdeme von.“

„Nie som žiadny starý dedo, Grace.“ Tón hlasu mal ostrejší než zvyčajne.

„Chcela som ťa len trochu rozmaznávať, to je všetko.“

„Prepáč.“ Ostrosť zmizla. „Nemienil som takto vyšteknuť. V poslednom čase je toho na mňa nejaká moc. Aspoň zavolám na večer taxík, aby sme si mohli obaja dať drink a netrápiť sa, kto bude šoférovať domov.“

„Taxík som už objednala na siedmu.“

„Zabúdaš ty niekedy na niečo?“

„To všetko tie moje zoznamy úloh, veď vieš. Ak by som ich stratila, môj život by sa skončil.“

Napadlo jej, že keby zomrela, niekto by jednoducho zobral jej zoznamy úloh a pokračoval v jej živote, ako keby nikdy ani nebola. Čo to o nej hovorí? Život každého by mal byť jedinečný, či nie? Keby si niekto tie zoznamy pozeral, dozvedel by sa z nich niečo o nej? Vedel by, že má rada vôňu ruží, a keď nikto nie je doma, nárúživo pozerá francúzske filmy? Zistil by, že pri varení počúva Mozartove klavírne koncerty?

„Existuje vôbec niečo, na čo ma potrebuješ?“

Grace sa usmiala spôsobom, ktorý by jej dcéra nazvala Mimin koketný pohľad. „Zopár vecí mi napadá... Neskôr ti poviem.“

Keď sa rozlúčila s Davidom, vošla do budovy školy a zamávala skupinke rodičov, ktorí práve priviezli svoj vzácny náklad.

Dvadsaťpäť rokov. Bola vydatá už dvadsaťpäť rokov. Pociťala hrdosť. Nech jej celý svet závidí.

S Davidom tvorili perfektný tím. Mali svoje vrcholy a pády, ako všetky páry na svete, no zvládli ich spoločne. Grace sa stala človekom, akým vždy chcela byť, a ak jej tichý hlások občas pripomenul, že pod tým všetkým je aj niekto dosť odlišný, tak ho

odignorovala. Jej manželstvo bolo presne také, po akom vždy túžila. A život tiež.

Tento deň si zaslúžil špeciálnu oslavu, a tak rezervovala stôl v Bistro Claude, luxusnej francúzskej reštaurácii v susednom meste. Pán Claude bol z Texasu, no rozpoznal dieru na trhu, popracoval na svojom prízvuku a zriadil reštauráciu po vzore niečoho, čo raz dávno videl v nejakom francúzskom filme. Dokonca aj Grace, puristka a frankofilka, musela pripustiť, že ten podnik má svoje čaro. Veľmi by sa jej páčilo, keby tam mohla zobrať Mimi, no jej stará mama už nerada jedávala vonku.

Bistro Claude bolo na ten večer perfektné miesto, pretože Grace naplánovala aj jedno veľké prekvapenie. Utajiť ho nebolo pre ňu jednoduché, no dávala si pozor, aby po sebe neza nechávala žiadne stopy. Našťastie David posledných pár mesiacov stále pracoval, inak by sa jej udržať to prekvapenie v tajnosti asi nepodarilo.

Potlačila dvere a vošla do budovy školy.

Deti v jej triede boli práve vo veku, keď sa sexualita rovnako ako romantika považuje buď za strašne smiešnu, alebo za trápnu, takže si bola úplne istá, že Valentín v nich vyvolá výbuchy smiechu. Nemýlila sa.

„Pani učiteľka, napísali sme vám báseň na oslavu výročia.“

„Báseň? To mám ale šťastie.“ Grace dúfala, že jej ju dajú vytlačenú. „Kto mi ju prečíta?“

Darren vyliezol na stoličku, a kým začal, dôležito si odkašľal. „Dvadsaťpäť rokov, to je veľa času. Viac, než na celý život dostať basu.“

Grace si nebola istá, či sa má smiať, alebo zložiť hlavu do dlaní.

Kým sa napoludnie opäť dostala na parkovisko, bola úplne vyčerpaná. Bola rada, že pracuje iba doobedia. Cesta do centra pre seniorov, kde žila jej stará mama, jej našťastie poskytla dostatok času na oddych.

Malebná cesta sa vinula pomedzi lesy a ospalé dedinky. Na jeseň bývala plná turistov obdivujúcich lístie vo farbe zapadajúceho slnka, no teraz boli stromy na zvlnených kopčekoch pokryté snehom. Cesta kopírovala oblúk rieky, ktorá sa rozvodnila vždy, keď sa topil sneh.

Grace prešla popri rezervácii zvierat, odbočila doprava na cestu, ktorá viedla k Rushing River Senior Living, a zaparkovala auto.

Keď im Mimi prvý raz oznámila svoje rozhodnutie presťahovať sa sem, Grace bola zdesená. Okrem toho, že stará mama bola veľkou milovníčkou tanca a hedonistkou, bola aj slávnou fotografkou. S fotoaparátom v ruke precestovala svet v čase, keď niečo také slobodné ženy nerobili. Preslávili ju fotografie povojnového Paríža. Grace sa vždy divila, ako sa jej podarilo jediným záberom tak dokonale zachytiť osobný zápas odohrávajúci sa v danom človeku. Jej živá, nespútaná povaha bola v príkrom rozpore s tmavými, atmosférickými fotografiami ulíc zmáčaných dažďom či párov túliacich sa k sebe v zúfalom objatí. Tie fotky rozprávali príbeh, s ktorým sa ich autorka len zriedka slovne podelila. Príbeh o hlade a nedostatku. O strachu a strate.

Posledná vec, ktorú by Grace očakávala, bolo, že sa jej scestovaná, svetaskúsená stará mama rozhodne presťahovať na miesto, akým bolo Rushing River. Usilovala sa ju presvedčiť, aby to nerobila. Ak už bola Mimi vo veku, že nedokázala žiť sama, mala predsa bývať s Grace a Davidom.

Mimi však trvala na svojom. Vravela, že na to, aby žila s inými ľuďmi, dokonca aj s milovanou vnučkou, má príliš rada svoju nezávislosť. Vybrala sa do centra sama a zaplatila za bývanie bez toho, aby mohla Grace zasiahnuť.

To bolo pred piatimi rokmi, no Grace stačilo iba zopár návštev, aby pochopila, prečo si to miesto jej stará mama vybrala. Bolo to akési útočisko. Keď mala Grace veľa povinností, snívala,

že tam tiež raz bude žiť. Jeho súčasťou bolo fitnesscentrum vrátane bazéna, wellnessu a salóna krásy, ktoré Mimi zbožňovala. No najlepšie na tom mieste boli ľudia. Zaujímaví, priateľskí a vďaka vynikajúcemu manažmentu pôsobiaci ako komunita.

Stará mama žila v trojizbovom domčeku so záhradkou a s výhľadom na rieku. V lete, keď mala okná a dvere pootvárané, počula zvuk vody. Z jednej izby si urobila tmavú komoru, kde ešte stále vyvolávala svoje fotky. Druhá miestnosť, spálňa, vyzerala skôr ako šatňa pre tanečnice, so zrkadlami, ktoré pokrývali celú jednu stenu, a s tyčou pozdĺž druhej steny, ktorú Mimi používala na cvičenie.

Vchodové dvere sa otvorili skôr, než Grace stihla priložiť prst na zvonček.

„Čo povieš? *Je suis magnifique, non?*“ Stará mama sa otočila okolo vlastnej osi a potom rýchlo natiahla ruku ku Grace v snahe znovu získať stabilitu. „Hopla!“

„Opatrne!“ Grace ju chytila za ruku. „Možno je načase prestať s tancovaním. Mohla by si stratiť rovnováhu.“

„Ak už mám spadnúť, tak nech je to pri tanci. Ak to teda nemá byť pád z postele počas sexu. To by som tiež prijala. No vzhľadom na akčnosť miestnych mužov to nie je veľmi pravdepodobné.“

Grace sa zasmiala a položila tašky na zem. Veľmi mala rada ten šibalský pohľad v starej maminých očiach. „Nikdy sa nezmeň,“ povedala.

„Na zmenu som už príliš stará. A prečo by som sa mala meniť? Byť sám sebou je predsa to jediné, v čom by mal každý človek excelovať.“ Mimi si uhladila šaty. „Tak ako sa ti pozdávajú?“

„To sú šaty, ktoré si mala na sebe, keď si bola v parížskom baletе?“ Videla tie staré fotky. Mimi, neveriteľne krásna, s vypnutými vlasmi, stojaca v baletnej póze *en pointe*. Podľa jej slov bola do nej zamilovaná polovica Paríža. A Grace nemala dôvod jej neveriť. „Nevedela som, že ich ešte stále máš.“